

GLOBOKA DRŽAVA V VRTINCU NAPAK IN PORAZOV

Piše: Milan Gregorič

Porazi po tekočem traku

Pri tem je mišljena tudi slovenska tranzicijska levica, ki pa je ni mogoče obravnavati kot samostojen politični subjekt, ker nastopa v glavnem kot podaljšana roka globoke države, in so tako njeni neuspehi hkrati tudi porazi globoke države. Največji med temi je brez dvoma več desetletni propadli poskus političnega umora Janeza Janše, z zlorabo sodstva, vključno z nezakonitim zaporom, pa medijski pogromi, tožarjenje v tujini, nezakonita kraja poslanskega mandata itn.

Med neuspehe sodijo npr. tudi polomija s ponesrečenim Jankovičevim mandatarstvom in bedne predstave Alenke Bratušek in Mira Cerarja, ki sta si v enem samem mandatu kar sama sesula vlado in še lastni stranki. V ta kontekst sodi tudi naraščajoča javna podpora predsedniku Republike Borutu Pahorju, čeprav ga levica vztrajno a neuspešno ponižuje, potem ko se ji je strgal z verige, stopil na svojo pot in se kot

prvi trudi biti predsednik vsem državljanom.

V novejšem času pa si sledijo še novi in novi porazi, kot npr. dosedanji spodleteli brutalen napad na tretjo Janševo vlado, pospremljen z ogabno medijsko demonizacijo dveh sredinskih strank (SMC in DESUS), s poskusi kupovanja njunih poslancev, vključno s Počivalškom, in z vsakršnimi pritiski nanje.

Državni zbor med sejo Foto: DZ/Matija Sušnik

Končno smo bili priče tudi izjalovljenim neprikritim poskusom rušenja vlade prek ulične drhali. Odmeven neuspeh je bila tudi klavrna predstava Fajonove na čelu SD, ki se je ponujala celo za bodočo premierko, a ji je bil ob njeni bedni protijanševski retoriki že v štartu zapisan poraz na obrazu, in je v par mesecih končala na političnem obrobju.

Na kar je bil štirim vodjem levih strank, ali »politim cuckom«, kot jih je ljubeznivo poimenoval Požar, potem ko so si sami sesuli svojo vlado in se zaradi tega cmerili naokrog, vsiljen še peti, to je Jože P. Damjan, ki pa je neslavno končal, še preden je začel. Celo Tonin bi naj bil v kuloarjih levice v igri za mandatarja, če bi se, seveda, bil pripravljen prodati. Da bi na koncu globoka država potegnila iz naftalina še Erjavca, ki je v DeSUS pohodil pokončne in nepokorne posameznike, se kot buldožer z vso silo pognal nad svoje neubogljive poslance in nekaterim, zgloda, tudi upognil hrbtenice ter neposlušnega Polnarja vrgel ven skozi okno. Kar pa se ne more dobro končati za Desus, ki je doživel osip že ob surovi likvidaciji Pivčeve, in ki se krči tudi ob sedanjem discipliniranju stranke po meri globoke države.

Robert Polnar (DeSUS) Foto: DZ/Matija Sušnik

Prava, pravcata demonstracija levičarske politične bede in njenih zapoznelih totalitarnih popadkov. Medtem je levica

doživela velik javni fiasko tudi, ko se je doma in v tujini zaletela z žolčno kritiko nad Janševo pismo evropskim voditeljem, za katero pa mu je EU dala priznanje in ga obravnavala kot pomemben prispevek pri reševanju spora z Madžarsko in Poljsko. Pri čemer se ni Janši, naravno, nihče opravičil, ker je za tako gesto treba imeti nekaj dostojanstva v sebi.

Temu je sledil neokusen poskus dr. Tineta Hribarja in dr. Renate Salecel, da bi podtaknila SAZU-ju izjavo, ki je popljuvala Janšo in njegovo vlado, a ju je vodstvo SAZU odločno demantiralo. Podpredsednik SAZU dr. Milček Komelj pa je pri tem dejal (Družina.si, 17. 11. 2020), da izjava »enostransko in neprimerno posega v dnevno politiko, prispeva k razdoru med ljudmi, s tem škodi ugledu SAZU-ja ter je z njo SAZU nečastno zdrsnila na raven agitatorskih nevladnih organizacij«. Da bi na koncu podivjani levičarski jurišniki z grožnjami in ogabnimi lepaki udarili še po predstavnikih zdravstvene stroke, ki nesebično, vzorno in prizadevno sodelujejo z vlado, in tako naprej brez konca. Dolgoročno bi bil poraz tudi to, če bi ali če bo levica uspela zrušiti vlado, ker to ne bi bila častna zmaga, dosežena v enakopravnem in demokratičnem političnem boju, ampak ukradena s pomočjo vsakršnih umazanih zakulisnih mahinacij, za kar bi bilo verjetno treba na prihodnjih volitvah polagati račune.

Rušenje vlade v epohalni družbeni stiski kot teptanje osnovnih etičnih načel, človeških in družbenih

Odprt, pošten in enakopraven politični boj ter s tem povezana zmaga ali poraz predstavljajo povsem legitimen proces demokratičnega oblikovanja oblasti. Politični boj v pogojih, slovenskih namreč, ko se je ena opcija na nedemokratičen način polastila glavnih vzvodov realne družbene moči (kapital, mediji, represivni organi, civilna družba idr.) ter jih tudi dolgotrajno obvladuje, pa je prej oblika prikritega nasilja in politične burke kot pa demokratičen proces.

Osvajanje oblasti prek zakulisnih mahinacij, kršenja sprejetih dogovorov, kupovanja poslancev in vsakršnih pritiskov nanje ter preko drugih umazanih prijemov, čemur smo ravnokar priča v Sloveniji, pa predstavlja pravo kršenje osnovnih etičnih načel, človeških in družbenih. Poslanci postajajo tako kupljivo blago. Njihovo človeško dostojanstvo je poteptano.

Na čelo države pa se po tej sprijeni poti grebejo ljudje (Erjavec, Bratuškova, Fajonova, Damjan idr.), ki jih ljudstvo ni izvolilo in jim tako ni dalo legitimnosti. Volitve se spreminjajo v farso, demokracija pa v gnojnico, z lakajskimi dominantnimi mediji vred, ki to podpirajo. Res je, da so v igri velike stave, kot npr. upravljanje preostalega dela družbenega premoženja in bogatih izpogajanih finančnih sredstev EU, kar skupaj znaša prek dvajset milijard evrov, vendar to še ne opravičuje brutalnih posegov globoke države v demokratične procese v družbi.

In to v času, ko se vladna koalicija pogumno in ob izjemnih naporih spopada z eno največjih družbenih stisk po drugi svetovni vojni. Ustvarjanje negotovosti, nestabilnosti in strahu še posebej v trenutku, ko se dnevno štejejo mrtvi na desetine in oboleli na tisoče, pomeni tudi poigravati se z življenji, kar predstavlja skrajno zavrženo, nečastno in mrtvaško početje. Še več, to je pravi, pravcati napad na

državo in narod.

Očitno so za globoko državo v igri tako veliki interesi, da se je odločila za spopad na vse ali nič, brez ozira na posledice. Vendar postaja igra zanjo nevarna. S surovostjo, s katero se je predstavila javnosti, je namreč zrevoltirala proti sebi široke sloje ljudi. Najprej volivce pomladnih strank (SDS, NSi, SLS) in dveh ponižanih ter oklevetanih sredinskih strank (SMC in DESUS), brez katerih levica ni sposobna sestaviti vlade. Pa široko verno občestvo z njegovimi predstojniki ter številnimi množičnimi organizacijami in združenji vred. Ne nazadnje tudi predsedstvo republike s širokim slojem državljanov, ki ga podpira, kot tudi ugledne sredinske intelektualce idr.

Na to kaže npr. že omenjeno razpadanje Desusa, predvsem pa rezultati zadnjih raziskav javnega mnenja (npr. Parsifal), ki so bili za koalicijske stranke, kljub medijskemu protivladnemu deliriju, najbolj ugodni doslej. Kar bi lahko pomenilo, da medijski linči vladnih ljudi in strank ne prijemljejo več, saj je navedeno početje levice končno tudi žalitev inteligence ljudi. In na koncu, ko človek gleda obraze glavnih akterjev globoke države in nekaterih njihovih izvajalcev na odprti politični sceni, ga zazebe pri duši. Kajti z obraza lahko spereš marsikaj, ne moreš pa z nobeno žajfo sprati človeške umazanije, ki se nabira na njem, in udarja iz njega ven. Tako se, kljub žalostni zgodbi, ki smo ji priča, na ramah Janše dogajajo novi pozitivni in obetavni globinski premiki v slovenski družbi.

Koper, 18. 12. 2020

Milan Gregorič

Milan Gregorič je prejemnik Peterlinove nagrade (2012), ki jo podeljuje Slovenska prosveta iz Trsta in Častnega priznanja Boruta Meška (2014), ki ga podeljuje Društvo novinarjev in publicistov, Ljubljana.